ជំពូក២
សង្គ្រាមឥណ្ឌូចិន-សង្គ្រាមខាតជី

គេធ្លាប់និយាយនិងនាំគ្នាជឿថា មូលហេតុនៃសង្គ្រាមឥណ្ឌូចិន គឺការកំចាត់ចក្រពត្តិជប៉ុននិងអាណានិគមបារាំង ចេញពីប្រទេសទាំងឡាយនៅឥណ្ឌូចិននេះ ។ ហើយនៅក្នុង«សង្គ្រាមរំដោះ»នេះ គេក៏បានសរសើរចលនាវៀតមិញស្ទើរតែមិនដាច់ពីមាត់ដែរ ។ តើមូលហេតុពិតនៃសង្គ្រាមឥណ្ឌូចិនស្ថិតនៅក្នុងនិក្ខេបបទដូចដែលអ្នកយល់ខាងលើនេះឬទេ ? ខ្ញុំឆ្លើយថា ទេ ! ។

វគ្គទី១
សេចក្ដីសារភាព
របស់យួនក្នុងរឿងកូសាំងស៊ីន

ក្នុងវគ្គនេះ ខ្ញុំសូមលើកយកសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ខ្លះរបស់លោកង្វៀង-កុកឌិន ប្រធានគណប្រតិភូយួនខាងត្បូង ដែលបានថ្លែងនៅក្នុងទិវាទី២ នៃសន្និសិទហ្សឺណែវឆ្នាំ១៩៥៤ មកជូនជ្រាប ។ លោកង្វៀង-កុកឌិន បាននិយាយថា ៖

«គឺជាការព្រួយណាស់ ការដែលប្រជាជាតិយួនមួយបែកបាក់គ្នា ហើយត្រូវចែកគ្នានេះ...» ។

«យើងមានការឈឺចាប់ជាងពួកយួន ដែលចូលប្រជុំក្នុងបន្ទប់នេះទៅទៀត ពីព្រោះពួកនេះពីដើមធ្លាប់ប្រយុទ្ធយ៉ាងខ្លាំងក្លាជាមួយយើង ដើម្បីការពារផលប្រយោជន៍ខ្ពស់របស់ជាតិ ហើយដែលសព្វថ្ងៃនេះបែកបាក់ពីយើង...» ។

«សំរាប់រាស្ត្រយួន សេរីភាពមានន័យថា ឯករាជ្យនិងប្រជាធិបតេយ្យក្នុងក្របខ័ណ្ឌនៃប្រជាជាតិមួយ ស្ថាបនាជាថ្មីនៅក្នុងព្រំដែនជាប្រវត្តិរបស់ខ្លួន (!?) ។

«ឯកភាព ឯករាជ្យ និងសេរីភាពនៅក្នុងសន្តិភាពទាំងនេះ ហើយដែលថានឹងនៅជាសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ជ្រាលជ្រៅ ជាមូលដ្ឋានដ៏ទៀងទាត់របស់រាស្ត្រយួន ។

«សេចក្ដីប៉ុងប្រាថ្នាទាំងនេះ ពួកយៀកមិញដែលកាលណោះជាក្រុមអង្គការនយោបាយរួបរួមចំរុះមួយដែរ បានសន្យាយ៉ាងឧឡារិកថានឹងដឹកនាំប្រយុទ្ធរួម ឆ្ពោះទៅរកការធ្វើឲ្យសំរេចឡើងនូវសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាទាំងនោះ...» ។

«ដើម្បីធ្វើឲ្យមានឯកភាពជាតិទាំងស្រុង នៅក្នុងប្រយុទ្ធដើម្បីឯកភាព ឯករាជ្យ និងប្រជាធិបតេយ្យ ព្រះចៅបៅដាយបានបូជាដោយឥតស្ដាយស្រណោះនូវស្វេតច្ឆ័ត្រ ដែលជាកេរ្តិ៍ដូនតាព្រះអង្គ» ។

«ដូច្នេះរាស្ត្រយួនទាំងអស់បានទុកឲ្យយៀកមិញ ធ្វើឲ្យសំរេចឡើងនូវឯកភាពឯករាជ្យ និងលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យដោយសេរី និងទូលំទូលាយបំផុត» ។

«ដោយបានទទួលការគាំទ្រពីគ្រប់ស្រទាប់ប្រជារាស្ត្រផង ព្រះចៅបៅដាយនិងរដ្ឋវៀតណាមបានធ្វើឲ្យសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាជាសារវ័ន្តរបស់ប្រទេសសំរេចឡើងតាំងពីឆ្នាំ១៩៤៩មក ។

«ឯកភាពដែនដីត្រូវបានធ្វើឲ្យសំរេចស្រេចហើយ ។ មាត្រា២នៃច្បាប់បារាំងចុះថ្ងៃទី៤មិថុនា១៩៤៩ បានបញ្ជាក់ជាពិសេសថា ដែនដីកូសាំងស៊ីនត្រូវភ្ជាប់ទៅរដ្ឋវៀតណាម (យួនខាងត្បូង)... ដូច្នេះកូសាំងស៊ីនឈប់មានលក្ខន្តិកៈជាដីឯនាយសមុទ្រ (ដីខ្មែរ) ទៀតហើយ» ។

ហេតុដែលខ្ញុំនិយាយអំពីសហព័ន្ធឥណ្ឌូចិន អំពីសង្គ្រាមឥណ្ឌូចិន គឺនៅក្នុងគំនិតតែមួយ ចង់ជំរាបថា មូលហេតុក្ដី ល្បិចក្ដីនៃសង្គ្រាមឥណ្ឌូចិន សុទ្ធសឹងជាឆាកនយោបាយវាតទឹកដីនៃពួកយួនតែប៉ុណ្ណោះ ។ យួនធ្វើជាទាស់គ្នាបោកយក្សក្រហម-យក្សខៀវ ដើម្បីឲ្យជួយប្លន់ដីឥណ្ឌូចិនឲ្យវា ។

តើសេចក្ដីសារភាពរបស់តំណាងយួនខាងលើប៉ុណ្ណោះ នឹងទុកអ្វីខ្លះទៀតសល់សំរាប់ឲ្យយួន ឲ្យបារាំង ដោះសារថា កូសាំងស៊ីនពុំមែនជាដីខ្មែរ ថាខ្លួនពុំបានរំលោភច្បាប់ប្រគល់ដី ដែលពុំមែនជារបស់ជាតិខ្លួន ទៅលើជនជាតិដទៃ !?

បញ្ហាធំស្ថិតនៅត្រង់ថា តែបារាំងដែលជាអាណាព្យាបាលខ្មែរពេលនោះ មានសិទ្ធិអំណាចធ្វើបែបនេះ (ផ្ទេរដីខ្មែរឲ្យយួន) បានឬទេ ??

⌘

⌘ ⌘

វគ្គទី២

ឆ្ពោះទៅរកការប្រយុទ្ធខាងនយោបាយ សន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន ថ្ងៃ១មិនា១៩៦៥

សន្និសិទហ្សឺណែវឆ្នាំ១៩៥៤ ស្ដីពីឥណ្ឌូចិនបានរំលត់ភ្លើងសង្គ្រាមអស់មួយរយៈដែរចំពោះប្រទេសកម្ពុជា ។ ក៏ប៉ុន្តែនៅប្រទេសលាវនិងប្រទេសយួនឯណោះវិញ សង្គ្រាមបានបន្តទៅទៀត ពីព្រោះមានទំនាស់ក្នុងការរៀបចំនយោបាយសំរាប់ប្រទេសលាវ ពីព្រោះបំណងធំរបស់យួន គឺបង្រួបបង្រួមវៀតណាមខាងត្បូងទៅជាមួយនឹងវៀតណាមខាងជើង ពុំអាចធ្វើកើតចំពោះយួន ។ គួរកត់សំគាល់ថា សន្និសិទហ្សឺណែវឆ្នាំ១៩៥៤ បានចែកប្រទេសយៀកណាមជាពីរ ហើយគ្រោងឲ្យបង្រួបបង្រួមវិញតាមវិធីបោះឆ្នោត ប៉ុន្តែការបោះឆ្នោតសកលស្ថិតនៅក្រោមកិច្ចត្រួតពិនិត្យអន្តរជាតិ ពុំអាចធ្វើទៅកើតឡើយដោយអតីតប្រធានាធិបតីង៉ោ-ឌិនយ៉ឹម មិនព្រមចុះចាញ់ល្បិចរបស់កុម្មុយនិស្តហូ-ជីមិញ ។

តាមហេតុខាងលើ ដីកម្ពុជាក្រោមរបស់យើង ពុំទាន់ត្រូវយួនលេបបានពេញលក្ខណៈច្បាប់នៅឡើយទេ ។ យួនបានខិតខំធ្វើការនេះដោយប្រញាប់បំផុត តាមគ្រប់មធ្យោបាយ ដោយវាបានបោកប្រាស់ពិភពលោកសេរីថា វាច្បាំងទប់ការជ្រៀតចូលនៃលទ្ធិម៉ាក់ស៊ីស្ដិ-ឡេនីនិស្ត និងថារំដោះប្រជារាស្ត្រអាស៊ី ឥណ្ឌូចិន ចេញពីក្រញាំចក្រពត្តិនិយមលោកសេរី មានអាមេរិកាំងជាមេ ។ ក៏រីឯមហាអំណាចក្រហមនិងខៀវ ក៏បានចូលខ្លួនបំរើមូលហេតុចោរប្លន់នៃពួកយួននេះ ដោយឥតដឹងខ្លួនដូច្នេះទៅ ។

ក្នុងគោលបំណងរារាំងការបញ្ចូលដីក្រោមរបស់ខ្មែរទៅជាមួយយួន សន្និសិទមួយក៏បានត្រូវអតីតប្រមុខរដ្ឋខ្មែរផ្ដួចផ្ដើមឡើង គឺសន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិនឆ្នាំ១៩៦៥ ធ្វើនៅក្រុងភ្នំពេញ ។

ខ្ញុំយល់ថា គួរជំរាបកញ្ញា លោកស្រី អស់លោក និងមិត្តអ្នកអានតែត្រួសៗចុះហើយដោយសើៗចុះ អំពីជំរៅនៃសន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន និងអំពីការចូលខ្លួនទៅក្នុង «ចំបាំងវៀតណាម» នៃប្រទេសខ្មែរ ពីព្រោះសេរីភាពយើងអនុញ្ញាតឲ្យ

និយាយបានតែត្រឹមនេះនិងតែរបៀបនេះ ។

សន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិនឆ្នាំ១៩៦៥នៅក្រុងភ្នំពេញ បានចាប់ផ្តើមបើកពីថ្ងៃ១៤កុម្ភៈដល់ថ្ងៃទី១មិនា១៩៦៥ គឺ ៖ សន្និសិទរៀបចំ (Conférence préparatoire) ចាប់ធ្វើពីថ្ងៃទី១៤ដល់១៧កុម្ភៈ និងសន្និសិទពេញអង្គ (Conférence plénière) ចាប់ពីថ្ងៃ២៥កុម្ភៈដល់ថ្ងៃទី១មិនា១៩៦៥ ។

១- <u>អំពីប្រទេសដែលចូលរួមក្នុងសន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិនឆ្នាំ១៩៦៥</u> ៖

ក្រោយពីសម្តេចនរោត្តម-សីហនុ ប្រមុខរដ្ឋនៃប្រទេសកម្ពុជាបានអំពាវនាវក្នុងទិវាទីសវិច្ឆិកា១៩៦៤ សុំឲ្យបើកសន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន ដើម្បី«បង្រួបបង្រួមប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន និងពង្រឹកការប្រយុទ្ធទល់នឹងចក្រពត្តិអាមេរិកាំង»នោះមក អង្គការនយោបាយចលនារំដោះនានាយ៉ាងច្រើនបានប្រកាសថា ខ្លួនមានចំណងចូលរួមក្នុងសន្និសិទនេះដែរ ។ ការសុំចូលច្រើនពេកបែបនេះ បានធ្វើឲ្យប្រទេសខ្មែរដែលជាអ្នកផ្តើមគំនិតមានការព្រួយបារម្ភ ដល់ការលំបាកនានាខាងបច្ចេកទេស ហើយទីបញ្ចប់គណាប្រតិភូ៤០ ដែលមានឈ្មោះដូចខាងក្រោមនេះ ត្រូវបានទទួលសេចក្តីអនុញ្ញាតពីសន្និសិទ រៀបចំឲ្យចូលរួមក្នុងសន្និសិទពេញអង្គ ។

★ <u>ប៉ែកខាងប្រទេសកម្ពុជា</u> ៖

មានគណាប្រតិភូបួនគឺ ៖

១- ពុទ្ធិកសមាគមវៀតណាមនៅប្រទេសកម្ពុជា (A.B.V.C)

២- គណៈកម្មការនៃសហភាពយួននៅប្រទេសកម្ពុជា (C.U.R.V.C.)

៣- ក្រុមជនជាតិយួននៅប្រទេសកម្ពុជា (G.V.C.)

៤- សង្គមរាស្ត្រនិយម (S.R.N.)

★ <u>ប៉ែកខាងប្រទេសលាវ</u> ៖

គណាប្រតិភូប្រាំ ត្រូវបានទទួលសេចក្តីអនុញ្ញាតគឺ ៖

១- ពុទ្ធិកសមាគមមាតុភូមិនិយម (A.B.P.)

២- សហព័ន្ធយុវបញ្ញវ័ន្ត (F.J.I.)

៣- កងកម្លាំងពព្យាក្រិតមាតុភូមិនិយមលាវ (F.N.P.L.)

៤- ណេអូឡៅហាក់សាត (N.L.H.) (ប៉ាថេតឡាវ)

៥- គណាបក្សសន្តិភាព និងអព្យាក្រិតភាព (P.P.N.)

★ <u>ប៉ែកខាងយួនខាងជើង</u> ៖

គណាប្រតិភូនានាចំនួន១១ បានទទួលសេចក្តីអនុញ្ញាតគឺ ៖

១- ពុទ្ធិកសមាគមបង្រួបបង្រួមប្រទេសវៀតណាម (A.B.U.V.)

២- គណៈកម្មការកណ្តាលនៃរណសិរ្សមាតុភូមិយៀកណាម (C.C.F.P.V.)

៣- សង់ព័ន្ធកណ្ដាលនៃយុវជនយៀកណាម (C.F.J.V.)
៤- គណៈកម្មការជាតិនៃការទាក់ទងកាតូលិកមាតុភូមិនិយម (C.N.L.C.P.)
៥- គណៈកម្មការសន្តិភាពយៀកណាម (C.P.V.)
៦- គណៈកម្មការយួននៃសាមគ្គីភាពប្រជារាស្ត្រអាស៊ីអាហ្វ្រិក(C.V.S.P.A.A.)
៧- សហព័ន្ធសហជីពវៀតណាម (F.S.V.)
៨- គណបក្សប្រជាធិបតេយ្យវៀតណាម (P.D.V.)
៩- គណបក្សសង្គមនិយមយួន (P.S.V.)
១០- សហភាពកៅដាយវៀតណាម (U.C.V.)
១១- សហភាពស្ត្រីវៀតណាម (U.F.V.)

★ <u>ប៉ែកខាងយួនខាងត្បូង</u> ៖

អង្គការនយោបាយចលនារំដោះចំនួនម្ភៃ ដែលជាចំនួនច្រើនជាច់គេនៅប្រទេសយួនខាងត្បូង ត្រូវបានសន្និសិទរៀបចំអនុញ្ញាតឲ្យចូលរួមក្នុងសន្និសិទពេញអង្គគឺ ៖

១- ពុទ្ធិកសមាគមយួនខាងត្បូង (A.B.S.V.N.)
២- សមាគមសាមគ្គីព្រះសង្ឃមាតុភូមិនិយមតំបន់ណាំបូខាងលិច (A.S.B.P.R.O.N.)
៣- គណៈកម្មការអូស្ត្រីយាងសាមគ្គី នៃប្រជារាស្ត្រអាហ្វ្រិក-អាស៊ីវៀតណាមខាងត្បូង (C.A.S.A.A.S.V.N.)
៤- គណៈកម្មការការពារព្រះពុទ្ធសាសនាទល់នឹងរបបឌិននិយម (C.D.B.C.S.D.)
៥- គណៈកម្មការនៃរណសិរ្សរំដោះកម្ពុជាក្រោមប៉ែកខាងជើង (C.F.L.K.K.P.N.)
៦- គណៈម្មការសេរីការខ្ពង់ខ្ពស់នគរចំប៉ា (C.L.H.P.P.C.)
៧- គណៈកម្មការដើម្បីសន្តិភាពនិងបុនក្ការវៀតណាមខាងត្បូង (C.P.P.L.R.S.V.N)
៨- កងកម្លាំងតស៊ូអាវុធនៃសាធារណរដ្ឋវៀតណាម (F.D.A.R.V.N.)
៩- រណសិរ្សតស៊ូនៃកម្ពុជាក្រោម (F.L.K.K.)
១០- រណសិរ្សសេរីការជាតិវៀតណាមខាងត្បូង (F.N.L.)
១១- រណសិរ្សតស៊ូនៃជាតិត្រូវគេជិះជាន់ (F.U.L.R.O.)
១២- ក្រុមនាយទាហានមេរដ្ឋប្រហារថ្ងៃ១១វិច្ឆិកា១៩៦០ (G.O.A.C.E.)
១៣- ក្រុមប្រយុទ្ធដើម្បីសហវិជ្ជមានដោយសន្តិវិធី (G.C.P.)

១៤- ចលនាយុវជនអូស្ត្រីយ៉ាងនៅវៀតណាម (M.J.A.S.V.N.)

១៥- ចលនាអព្យាក្រិតវៀតណាម (M.N.V.N.)

១៦- ចលនាដើម្បីស្វ័យភាពនៃប្រជាជន (M.P.A.P.)

១៧- តំណាងខ្មែរឥស្លាមនៅកម្ពុជាក្រោម (R.K.I.K.K.)

១៨- តំណាងព្រះសង្ឃពុទ្ធនិយមខ្មែរក្រោម និងពុទ្ធិកវិទ្យាស្ថានកម្ពុជាក្រោម (R.M.B.K.K.I.B.K.K.)

១៩- សហភាពស្ត្រីអូស្ត្រីយ៉ែននៅវៀតណាមខាងត្បូង (U.F.A.S.V.N.)

២០- សហភាពស្ត្រីរំដោះវៀតណាមខាងត្បូង (U.F.L.S.V.N.)

២- <u>របៀបវារៈ</u> ៖

សន្និសិទពេញអង្គបានពិភាក្សាយ៉ាងល្អិតល្អន់ ដោយសម្គាល់នូវរបៀនវារៈធំៗពីរយ៉ាងរបស់ខ្លួនគឺ ៖

ក/ បញ្ហាសន្តិភាពក្នុងឯករាជភាពនៃឥណ្ឌូចិន ៖

ក្នុងបញ្ហានេះ បានប្រកាន់យកសេចក្តីសំរេចដូចខាងក្រោម ៖

ក១- ចំពោះប្រទេសវៀតណាម ៖ គោរពនិងប្រតិបត្តិដោយត្រឹមត្រូវបំផុតនូវកិច្ចព្រមព្រៀងហ្សឺណែវឆ្នាំ១៩៥៤ ពោលគឺតម្រូវឲ្យអាមេរិកាំងនិងសម្ព័ន្ធមិត្តដកទ័ពចេញពីឥណ្ឌូចិន ព្រមទាំងឈប់ជ្រៀតជ្រែកក្នុងកិច្ចការផ្ទៃក្នុងរបស់ប្រទេសទាំងនោះ ។

- រំដោះប្រទេសវៀតណាមខាងត្បូង និងផ្តល់សន្តិភាពឲ្យប្រទេសនេះ ។

- បញ្ចប់សកម្មភាពសង្គ្រាម និងការរករឿងនៃ«ចក្រពត្តិ»អាមេរិកហើយនិង«ខ្ញុំកញ្ជះ» គឺវៀតណាមខាងត្បូង ទៅលើវៀតណាមខាងជើង ។

ក២- ចំពោះប្រទេសខ្មែរ ៖ ទទួលស្គាល់និងគោរពអព្យាក្រិតភាពនិងបូរណភាពដែនដីរបស់ប្រទេសកម្ពុជា - កោះប្រជុំសន្និសិទហ្សឺណែវថ្មីមួយទៀត ដើម្បីធានាអព្យាក្រិតនិងបូរណភាពដែនដី ។

- បញ្ចប់អំពើឈ្លានពាន ។

ក៣- ចំពោះប្រទេសលាវ ៖ ធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពឡើងវិញ គោរពកិច្ចព្រមព្រៀងហ្សឺណែវឆ្នាំ១៩៦២ ស្តីពីលាវ ។

-គោរពឯករាជ្យ អព្យាក្រិត អធិបតេយ្យ និងបូរណភាពដែនដីរបស់លាវ ។

ខ- សាមគ្គីភាព ៖

ដើម្បីពង្រឹងចំណងសាមគ្គីភាពរវាងប្រទេសទាំងអស់នៅអតីតអណ្ឌូចិន និងសំរបសំរួលការប្រយុទ្ធនៃអង្គការចលនារបស់ប្រទេសទាំងនោះ សន្និសីទបានសំរេច ៖

- បង្កើតអង្គការឬលេខាធិការដ្ឋានអចិន្ត្រៃយ៍មួយ ក្នុងបំណងបង្កើនសហប្រតិបត្តិការរវាងប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន ។

- ចាត់វិធានការផ្សេងៗដែលត្រូវប្រកាន់យក ឬត្រូវស្នើក្នុងបំណងពង្រឹងសហប្រតិបត្តិការ និងការយោគយល់គ្នាទៅវិញទៅមក ។

ទាំងនេះឯងហើយ សំបកនៃសន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិនឆ្នាំ១៩៦៥ ។

ក៏ប៉ុន្តែ ក្រោយសន្និសិទនេះ ស្រាប់តែយួនខាងជើងប្រកាសទទួលស្គាល់និងគោរពបូរណភាពដែនដីរបស់ខ្មែរក្នុងព្រំដែនបច្ចុប្បន្ន (!?) ជាកិច្ចតបទៅនឹងការទទួលស្គាល់នៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា នូវរដ្ឋាភិបាលបណ្ដោះអាសន្នវៀតណាមខាងត្បូង (វៀតកុង) ។

គួរកត់សំគាល់ជាពិសេសថា នៅមុនសន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន កិច្ចចរចាស្ដីពីព្រំដែនខ្មែរ-យួន បានប្រព្រឹត្តទៅកាលពីថ្ងៃ១៥មករា១៩៦៥ នៅប៉េកាំង ។ ក្នុងសន្និសិទនោះ គេបានសង្កេតឃើញខាងខ្មែរ ឯកឧត្តមទ្រៀង-កាង ឯកអគ្គរាជទូតខ្មែរប្រចាំក្រុងប៉េកាំង ខាងយួនខាងជើង ឯកឧត្តមត្រាំង-ទុយប៊ិន ឯកអគ្គរដ្ឋយៀកណាមខាងជើង និងសាស្ត្រាចារ្យ ង្វៀង-យ៉ាំងហ៊ីវ ជាមេគណប្រតិភូយៀកកុង ។ លោកសេនាប្រមុខចេន-យី នៃប្រទេសចិនក្រហម ក៏បានទទួលគណប្រតិភូនេះដែរ ។

ខ្ញុំសូមបញ្ជាក់ថា សន្និសិទប្រជារាស្ត្រឥណ្ឌូចិន ហាក់ដូចពុំមានទាក់ទងអ្វីទៅនឹងការទាមទារមកវិញនូវដីកម្ពុជាក្រោមនៃយើងនោះទេ ។ ក៏ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំយល់ថា បើយ៉ាងហោចណាស់ក៏គង់សន្និសិទនេះបានយកយួនទាំងពីរឲ្យទៅជល់គ្នាជាអង្វែងឆ្នាំដែរ (ព្រោះយើងបានធ្វើឲ្យមានយួនពីរ) ហើយតាមន័យនេះ បានបារាំងបានបង្អាក់ការបង្រួបបង្រួមនៃយួនដែរ ពីព្រោះការបង្រួបបង្រួមនោះបំពានលើសិទ្ធិទាំងឡាយរបស់រាស្ត្រយួនខាងត្បូងផង និងខ្មែរកម្ពុជាក្រោម ព្រមទាំងកុលសម្ព័ន្ធនានានៅវៀតណាមខាងត្បូងនោះផង ។

⌘ ⌘
⌘

–

វគ្គទី៣

ភស្តុតាងដែលពុំអាចប្រកែកបាន

ខ្ញុំបានជំរាបរួចហើយថា យួនមានគំនិតតែមួយ គឺវាតដីចុះទៅទិសខាងត្បូង តាមបណ្តោយសមុទ្រចិន និងឆ្ពោះទៅទិសខាងលិច ដោយឆ្លងកាត់ទន្លេមេគង្គ ។ មកដល់សព្វថ្ងៃ សង្គ្រាមវាតដីនៃពួកយួនបានរងការវាយប្រហារតបវិញយ៉ាងខ្លាំង ពីសំណាក់ប្រទេសដែលវាប៉ុនប៉ងចំរុងលេប ។ ឃើញហេតុការណ៍បែបនេះ យួនបានខិតខំអូសទាញប្រទេសខ្លះឲ្យចូលភ្ជក់ភ្លើងរបស់ខ្លួន ហើយខិតខំបោកប្រាស់មតិអន្តរជាតិយល់ថា ខ្លួនធ្វើសង្គ្រាមដើម្បីរំដោះមនុស្សជាតិ ចេញពីក្រញាំចក្រពត្តិអាមេរិក (អស្ចារ្យ!) ។ ក្នុងសង្គ្រាមបោកប្រាស់នេះ យួនប្រើល្បិចខូចសព្វបែបយ៉ាង ដើម្បីសម្លាប់សម្ព័ន្ធមិត្តរបស់ខ្លួន មានប្រទេសខ្មែរនេះជាដើម ។

ក្នុងវគ្គនេះ ខ្ញុំសូមអនុញ្ញាតយកសេចក្តីសង្កេតតែពីរយ៉ាងមកបញ្ជាក់ជូនចុះថា តើយួនណាក៏ដូចយួនណាមែនឬមិនមែន ។

១- <u>គេកំពុងទាក់ទាញសៀមនិងម៉ាឡាយូ ឲ្យវាយប្រហារខ្មែរ</u> ៖

វិទ្យុផ្សាយសម្លេងសាធារណរដ្ឋវៀតណាម ផ្សាយជាភាសាវៀតណាម ថ្ងៃទី ៧មករា១៩៧៣ ពីម៉ោង២១:០០ដល់២១:០៥នាទី បានផ្សាយដូច្នេះថា ៖

«ក្នុងកិច្ចពិភាក្សាគ្នាផ្ទាល់ជាមួយអ្នករដ្ឋការនៃសហរដ្ឋអាមេរិក លោកប្រធានាធិបតីង្វៀង-វ៉ាន់ធីវ បានឲ្យដឹងថា ៖ កងកម្លាំងកុម្មុយនិស្តធ្វើការវាយប្រហារទៅលើសាធារណរដ្ឋខ្មែរនៅពេលថ្មីៗនេះ អាចនឹងបណ្តាលឲ្យមានការវាយប្រហារមួយថ្មីទៀតកើតឡើងនៅឥណ្ឌូចិនទាំងមូល ។

តាមប្រភពដំណឹងពីក្រសួងការបរទេសសហរដ្ឋអាមេរិក លោកប្រធានាធិបតីង្វៀង-វ៉ាន់ធីវ បានសំដែងការព្រួយបារម្ភចំពោះការវាយប្រហាររបស់ខ្មាំងកុម្មុយនិស្ត ដែលអាចនឹងវាយចណ្តើមយកបានសាធារណរដ្ឋខ្មែរ ហើយយកប្រទេសនេះធ្វើជាឈ្នាន់សំរាប់វាយប្រហារប្រទេសថៃនិងប្រទេសម៉ាឡេយូថែមទៀតផង

ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ លោកឧត្តនាវីម៉ាសម៉ូរ៉ វ ប្រធានក្រុមអគ្គសេនាធិការនៃសហរដ្ឋអាមេរិកបានឲ្យដឹងថា កុម្មុយនិស្តវៀតណាមខាងជើងប្រើប្រាស់ដែនដីនៃសាធារណរដ្ឋខ្មែរ ដើម្បីរៀបចំកងពលរបស់ខ្លួននៅភាគខាងត្បូងវៀតណាម»

សេចក្តីសង្កេត ៖ តាមន័យនេះ និងមានអន្តរាគមន៍ទ័ពមួយជៀសមិនរួច ហើ

យខ្មែរនឹងទៅជាសំបុកប៉េស្ដិ (គឺប៉េស្ដិយួន) ដែលយួននឹងហៅឲ្យសៀម ម៉ាឡេយូជួយបំផ្លាញ ។

តើប្រទេសយួនខាងត្បូង ដែលយៀកកុងបានតាំងនៅជងពាក់កណ្ដាលនគរនោះ ម្ដេចលោកធីវមិនថាជាសំបុកប៉េស្ដិផង ??

២- រ៉ុកកែ្កត ឬណាប៉ាល ជំនួស«តែអុង» ៖

ចំណាន់ក្សត្រីអង្គមុី ឧត្ដមសេនិយយួនឈ្មោះទ្រឿង-មិញយ៉ាង បានទុកអនុស្សាវរីយ៍យ៉ាងចុកចាប់បំផុត និងព្រៃផ្សៃបំផុតឲ្យខ្មែរ គឺប្រយ័ត្នកំពុបតែអុង ។ កាលណាគេនិយាយរឿងនេះ គេនឹងនឹកដល់រឿងយួនយកខ្មែរកប់ដីត្រឹមក យកក្បាលធ្វើចង្ក្រានដាំតែ ។

សម័យនេះ របៀបធ្វើដូច្នេះ អាចកើតមានការផ្ទុយទោសយ៉ាងខ្លាំងខាងផ្លូវចិត្ត ។ ដូច្នេះ យួនបានប្រើរបៀបផ្សេងទៀត គឺគេបាញ់ផ្គក់ ឬលួយឆ្មក់វាយប្រហារ ឬទម្លាក់គ្រាប់បែកទៅលើភូមិខ្មែរ ឬជំរំខ្មែរ រួចហើយគេថា «សត្រូវ» ជាអ្នកធ្វើ ។

ខ្ញុំសូមយករឿងបាញ់ផ្គក់ ឬរបៀបសម្លាប់ត្រីក្នុងអង្រុត ដែលយួនធ្វើលើខ្មែរភៀសខ្លួន នៅស្រុកយួនខាងត្បូងពីរកន្លែងមកជំរាប ដើម្បីបញ្ជាក់ទល្ហឹករណ៍របស់ខ្ញុំ ដែលថាយួនណាក៏ដូចយួនណា មានបំណងតែមួយ គឺដណ្ដើមដីខ្មែរនិងសម្លាប់បំបាត់ពូជខ្មែរ ។

នៅក្នុងសេចក្ដីរាយការណ៍លេខ១១ហ.ស. ចុះថ្ងៃទី២៦មិនា១៩៧៣ ជូនប្រធានព្រឹទ្ធសភា ស្ដីពីបេសកកម្មរបស់លោក (...) នៅស្រុកយួនខាងត្បូង ដើម្បីពិនិត្យរឿងជនភៀសខ្លួនជាតិខ្មែរ ។ លោកហង់-សារុន សមាជិកព្រឹទ្ធសភាតំណាងសេត្យានុភាព បានបញ្ជាក់ថា ៖ «ដោយការបំភ្លឺពីក្រសួងមានសមត្ថកិច្ច (យួន) ជនភៀសខ្លួនជាតិខ្មែរយើងបានតាំងនៅភូមិខ្ញុំ (ខេត្តរោងដំរី) ចំនួន៤៦២គ្រួសារ គឺមានមនុស្សប្រុសស្រីក្មេងចំនួន២,៥១៧នាក់... ប៉ុន្តែមានថ្ងៃមួយ ជនរងគ្រោះទាំងនោះត្រូវអន្តរាយដោយខ្មាំងផ្គក់រ៉ុក្កែតចំកន្លែងភូមិខ្ញុំនោះ បណ្ដាលឲ្យមានស្លាប់និងរបួសជាច្រើន (គឺស្លាប់អស់១,០១០នាក់) ។ ចំនួនស្លាប់១,០១០នាក់នេះ គឺបានដឹងត្រឹមតែខ្មែរដែលភៀសខ្លួនពីកំពង់ចាម, ព្រៃវែង និងស្វាយរៀង ចូលទៅរស់នៅខេត្តរោងដំរី (យួនហៅថាតាយនិញ)ប៉ុណ្ណោះ ។ នៅសល់ជនភៀសខ្លួនពីខេត្តតាកែវទៅរស់នៅខេត្តមាត់ជ្រូក (ចូដុក) ក្នុងតំបន់តាន់ចូវមួយផ្នែកទៀតក៏ត្រូវយួនសម្លាប់ដែរ ហើយបានទាំងរស់នៅដោយវេទនាបំផុតទៀតផង ។

លោកហង់-សារុនបញ្ជាក់ថា «នៅកន្លែងតាន់ចូវដែលជនភៀសខ្លួន (ទៅពីតាកែវ)ជ្រកនោះ បានទទួលរងគ្រោះដោយគ្រាប់រ៉ុក្កែតផ្លោងចូលម្ដងទៀត បណ្ដាលឲ្យស្លាប់មនុស្សចំនួន៤០នាក់ និងរបួសច្រើនទៀត ។ («សួរថា តើខាងណាផ្លោង

រ៉ុក្កែតម្ដងជាពីរដង នៅកន្លែងដដែល») ។

ប៉ុន្តែ នៅខាងលើនេះបន្តិច លោកហង់-សារុនបានឲ្យដឹងថា «នៅយប់ថ្ងៃអង្គារ២០មិនា១៩៧៣ មានគ្រាប់រ៉ុក្កែតផ្លោងចូលទីជំរំ (តាន់ចូវ) ប៉ុន្តែគ្មានត្រូវមនុស្សទេ ពួករងគ្រោះចង់រត់ចេញពីជំរំ ប៉ុន្តែរដ្ឋការនៅទីនោះឃាត់ពុំឲ្យចេញ» ។

សួរថា បើយួនខាងត្បូងគ្មានបំណង ឬថាជាអ្នកសម្លាប់ខ្មែរទេ ហេតុដូចម្ដេចក៏ហាមមិនឲ្យខ្មែររត់គេចពីគ្រាប់រ៉ុក្កែត ដែល(សត្រូវ)ផ្លោងទៅលើ ??

ឧត្តមសេនិយង្វៀង-កៅគី អតីតអនុប្រធានាធិបតី និងជាសត្រូវធំសព្វថ្ងៃរបស់ប្រធានាធិបតីង្វៀង-យ៉ាំងធីវ បានអួតអាងប្រាប់មហាជនយួន ក្នុងកិច្ចឃោសនាគណបក្សរបស់ខ្លួន (គឺគណបក្សថ្មី ដែលកើតតាមកិច្ចព្រមព្រៀងក្រុងប៉ារីសថ្ងៃ២៧មករា១៩៧៣)ថា យួនខាងជើងវាយប្រហារខ្មែរនោះត្រូវហើយ ព្រោះធ្វើឲ្យខ្មែរចុះខ្សោយ ហើយយកជាចំណុះបាន ក៏រីឯយើង (វៀតណាមខាងត្បូង) ដែលចូលទៅជួយខ្មែរនោះក៏ត្រូវដែរ ពីព្រោះយើងអាចសម្លាប់ខ្មែរបានងាយស្រួល ដោយគ្រាន់តែថាខ្មែរចូលយៀកកុង តែប៉ុណ្ណឹងក៏ល្អណាស់ទៅហើយ ! គេនិយាយទៀតនៅក្នុងកិច្ចឃោសនាជាភាសាយួនដដែលនោះ ឧត្តមសេនិយង្វៀង-កៅគីបានប្រដូចថា ខ្មែរបានយកក្រមាទៅចងកខ្លួនឯង រួចហុចចុងម្ខាងឲ្យយួនហាណូយ ចុងម្ខាងទៀតឲ្យយួនព្រៃនគរទាញសម្លាប់ ។

ភស្តុតាងនិងពាក្យឧត្តមសេនិយពីរខាងលើនេះ គឺបំបាត់ការសង្ស័យគ្រប់បែបយ៉ាងជាយថាហេតុ ដែលគេនាំឲ្យថា យួនបានចោលពុត ហើយនឹងនាំឲ្យកញ្ញា អស់លោក លោកស្រី និងមិត្ត ថ្លឹងនិងវាយតម្លៃថា តើមិត្តភាពខ្មែរយួនធ្ងន់ប៉ុណ្ណាថ្លៃប៉ុណ្ណា ???

❁ ❁

❁

យោបល់

កម្ពុជាក្រោមឬកូសាំងស៊ីន ជាដែនដីរបស់ខ្មែរពិតឥតប្រកែកបាន ដែលយួនត្រូវតែប្រគល់ឲ្យខ្មែរវិញ ។

មតិសកលគួរតែឈប់យល់ច្រឡំពីចំបាំងឥណ្ឌូចិនចំបាំងវៀតណាម ថាជាចំបាំងមនោគមវិជ្ជាទៀត ពីព្រោះមកទល់ថ្ងៃនេះ(ខែមិថុនា១៩៧៣) យួនបានបង្ហាញតឹកតាងគ្រប់គ្រាន់ហើយ ថាសង្គ្រាមរបស់គេ ជាសង្គ្រាមវាតដីស្របតាមប្លង់វៀតមិញ និងសេចក្តីសំរេចនៃសន្និសិទល្បាងប៉ាក់បូ ឆ្នាំ១៩៤០-៤១ របស់ខ្មោចហូ-ជីមិញ ។

សង្គ្រាមឥណ្ឌូចិននឹងរលត់ លុះត្រាតែដីកម្ពុជាក្រោមធ្លាក់ក្នុងដៃខ្មែរវិញ លុះត្រាដីទាំងឡាយរបស់ខ្មែរ របស់លាវ របស់ភូមា ត្រូវយួន សៀម ប្រគល់ឲ្យម្ចាស់ដើមទាំងបីនេះវិញ ។

សហរដ្ឋអាមេរិក នឹងពុំអាចត្រូវប្រជាជាតិមានអារ្យធម៌ណាមួយចោទប្រកាន់បានឡើយ បើសិនណាហើយមហាអំណាចនេះដកដៃចេញពីយួនមហាចោរ ដែលបានបោកប្រាស់សហរដ្ឋឲ្យចូលការពារមូលហេតុឧក្រិដ្ឋរបស់វា ។ លទ្ធិកុម្មុយនិស្តនឹងឥតសៅហ្មងទេ បើសិនណាហើយសហភាពសាធារណរដ្ឋសង្គមនិយមសូវៀត និងសាធារណរដ្ឋប្រជាមានិតចិនឈប់ (ឲ្យបាយឲ្យទឹក) ដល់ចោរឧក្រិដ្ឋហាណូយ ដែលបានកសាងវិនាសកម្មពេញអាស៊ី ព្រោះតែចង់ប្លន់ដីប្រទេសទាំងនោះ ។

សន្តិភាពឥណ្ឌូចិននឹងកើតឡើងវិញភ្លាម សិទ្ធិមនុស្សនឹងត្រូវគេគោរព លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យនឹងធ្លាក់ដល់ដៃប្រជាជាតិនានានៅអាស៊ីអាគ្នេយ៍នេះភ្លាម បើសិនណាហើយអាមេរិក មហាមិត្ត យកគ្រាប់បែកបរមាណូទៅទម្លាក់កំទេចក្បាលយួនមហាចោរប្លន់អន្តរជាតិដូចដែលសហរដ្ឋធ្លាប់បានស្រោចស្រង់ពិភពលោកពីក្រញាំចក្រពត្តិជប៉ុន ។ នៅសល់តែមធ្យោបាយនេះមួយទេ ហើយប្រជាជាតិរងគ្រោះទាំងអស់នឹងផុតទុក្ខ ផុតភ័យ ព្រមទាំងចាត់ទុកសហរដ្ឋថាជាមេនៃលទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ ប្រជាជាតិចំបង ស្រោចស្រង់ប្រទេសតូច ទន់ខ្សោយ ឥតរើសអើង និងមិនគិតផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនហួសហេតុ...។៚

~ ចប់ ~